

Cantar el territori: patrimoni, coralitat i continuïtat cultural al Moianès

Publicat per [Interacció](#) [1] el 04/06/2026 - 11:12

Lectures del banc

Llegir les pràctiques per entendre la política cultural local

El banc de bones pràctiques de l'Àrea de Cultura recull iniciatives del territori i, cada mes, el CERC en destaca una. Aquesta sèrie proposa una lectura d'aquests casos que no se centra en descriure'ls ni en validar-los, sinó en entendre què posen en joc a l'hora de construir política cultural des de l'àmbit local.

Hi ha pràctiques culturals que no utilitzen el territori com a context, sinó com a matèria activa de producció cultural. No parteixen d'un equipament central ni d'una programació tancada, sinó d'una xarxa de relacions que ja existeixen: escoles, corals, famílies, entitats, memòries compartides, recorreguts quotidians. La cultura hi apareix menys com una oferta que com una forma d'articulació territorial.

El Moianès canta treballa precisament en aquest desplaçament. El projecte activa el patrimoni immaterial del Moianès a través de cantates originals basades en el llegendari popular de la comarca i desplega un procés que connecta creació contemporània, educació, pràctica coral i treball comunitari. Però el més rellevant no és només el resultat artístic ni la dimensió participativa. El que pren forma és una pràctica sostinguda que fa circular relats, veus i experiències compartides entre municipis de la comarca i construeix continuïtats culturals entre agents, municipis i generacions.

La pràctica no situa el patrimoni en el registre de la preservació, sinó en el de l'activació. Les llegendes deixen de funcionar com a relat identitari fix per convertir-se en materials de creació compartida. El cant coral hi té un paper central perquè transforma aquestes històries en experiència col·lectiva viscuda: la veu individual es dissol dins un cos coral que construeix memòria compartida en present. Aquesta operació modifica també la manera d'entendre la relació entre cultura i educació. Tot i la implicació intensa dels centres educatius, el projecte insisteix que no és una activitat escolar, sinó una pràctica cultural comunitària amb governança compartida i accés universal. Això desplaça la relació entre educació i cultura fora del marc estrictament curricular i la connecta amb una experiència cultural compartida que excedeix l'escola.

Hi ha pràctiques culturals que no ocupen només un espai. També construeixen una manera de compartir-lo.

També és significativa l'escala territorial que construeix. El projecte opera a escala comarcal, implicant municipis petits i dispersos del Moianès. En contextos rurals, on sovint la política cultural queda condicionada per la discontinuïtat d'oferta o per la dependència de centralitats externes, aquesta articulació permet generar circulació cultural sense concentrar-la en un únic espai. La comarca no funciona només com a marc administratiu, sinó com a espai de relació cultural efectiva.

Aquesta dimensió territorial també depèn d'una articulació sostinguda entre administracions locals, centres educatius, professionals culturals, voluntariat i entitats de la comarca. La continuïtat del projecte no es construeix només amb programació o recursos econòmics, sinó amb una trama de vincles capaç de sostenir continuïtat i implicació compartida entre municipis diferents.

En aquest sentit, el projecte també permet llegir una tensió recurrent de moltes pràctiques culturals locals actuals. La dimensió comunitària i l'accessibilitat universal apareixen com a criteris centrals del projecte, però sostenir-los requereix una combinació permanent de subvencions, recursos propis i capacitat organitzativa. La cultura de proximitat no es construeix només amb participació. Necessita estructures capaces de mantenir processos llargs, coordinació territorial i continuïtat institucional. I això també obre una pregunta menys visible: fins a quin punt aquestes pràctiques poden sostenir-se en el temps sense lideratges molt implicats, xarxes de confiança estables i una dedicació organitzativa difícilment substituïble.

Potser és aquí on [El Moianès canta](#) [2] obre una lectura més rellevant sobre la política cultural local. No planteja el patrimoni immaterial com un llegat a conservar des de fora, sinó com una pràctica que produeix relació, pertinença i circulació cultural en el present. No només activa memòria. També fa possible formes de reconeixement compartit entre persones i municipis que sovint viuen la cultura de manera fragmentada. I això ajuda a entendre que, en molts territoris petits, la qüestió cultural no passa només per programar activitats, sinó per crear les condicions perquè una comunitat pugui reconèixer-se, produir-se i sostenir-se culturalment en comú.

Pràctica destacada pel CERC al [Banc](#) [3] Bones pràctiques culturals

Fotografia original amb postprocessament d'IA

Categories: Lectures del banc

Categories: Sèries editorials

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: patrimoni cultural

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: educació i cultura

- [4]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2026/06/cantar-el-territori>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://blocs.xtec.cat/elmoianescanta/>

[3] <https://www.diba.cat/ca/web/cerc/bones-practiques>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/10527>